

—Τὰ δ' ἀργυρῶ των νομίσματα ἦσαν τὸ Δη-
νάριον, τὸ Κηνάριον, καὶ τὸ Σεσ-
τέρσιον. Ε.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 326.)

Ίουστιανὸς Β' μετὰ δεκαετῆ ἐξορίαν ἀναλα-
βὼν τὸν θρόνον, ἐπροξένησε πάμπολλα κακὰ εἰς τοὺς
ὑπηκόους του. Διαδέχεται δ' αὐτὸν Φιλίππι κὸς
Βαρδάνης (711), ὁ ὅποιος ἀνεκαίνισε καὶ τὴν
αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, καὶ πολλῶν ταραχῶν ἐστάθη
πρόξενος.

Εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ Φιλίππικου Ἀρτέμιον τὸν
καὶ Ἀναστάσιον (713) καὶ Θεοδόσιον Γ' τὸν Ἀτρα-
μυτινὸν (714), ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἔπαθει οὐκ ὀ-
λίγα ἐσωτερικῶς μὲν ἐκ τῆς ἀδρανείας τῶν βασιλέων
του καὶ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐριδας, ἐξωτερι-
κῶς δὲ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες ἐφορμήσαντες ἐκ
τῆς Ἀφρικῆς, εἰσέβαλον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γραικο-
ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Διαδέχεται τέλος τὸν θρόνον Λέων ὁ Ἰσαυρος (716),
γενικὴν χαρὰν προσξένησας εἰς τοὺς Χριστιανούς διὰ
τε τὴν ἀξιοτήτά του, καὶ διότι ἐδείκνυε κλίσιν εἰς τὴν
ἡσυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος
τῆς βασιλείας του ἐγένετο αὐτίος ἀνεπίστου τα-
ραχῆς, διεγείρας σφοδρὸν διωγμὸν κατὰ τῶν εἰκότων
καὶ τῶν προσκυνούντων αὐτάς.

Τὸν Λέοντα διαδέχεται (741) ὁ υἱὸς του Κων-
σταντῖνος Ε' ὁ Κοπρώνυμος, ὃς τις ἐφέρθη
σκληρότερα ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς προσκυ-
νοῦντας τὰς εἰκόνας, διεγείρας σφοδρὸν κατ' αὐτῶν
καταδιωγμὸν.

Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος του (775) Λέων Δ' ἐφάνη
ὅμοιος μὲ αὐτὸν, προστάξας ἀκόμη νὰ μὴ διδῆται εἰς
κάνενα τὸ ὄνομα Ἅγιος, ἀλλ' ἅπαντες νὰ καλῶνται
διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὀνόματος.

Εἰς τὴν Ῥώμην χάριν τῶν τοιούτων κινήματων τῶν βασιλέων τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ὁ μὲν αὐτοκρατορικὸς ἐξαρχὸς κατατῆρ νὰ διω-
χθῆ ὑπὸ τοῦ Αὐστούλου, βασιλέως τῶν Λογγοβαρδῶν, ὁ δὲ Στε-
φανος Γ', διὰ τοῦ Πιπίνου, βασιλέως τῶν Φράγκων, λαμβάνει τὴν ἐξ-
αρχίαν τῆς Ῥαβέννης (μὴ ἐμπεριεχομένης εἰσὶ τῆς Ῥώμης), καὶ ἐκ-
τοτε ἤρχισε νὰ σπερδόνται ὡς κοσμικὸς ἡγεμὼν. Ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ
τοῦ Πιπίνου, Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἀναλαμ-
βάνει τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἡ Ῥώμη (ὡς καὶ ἅπασα ἡ
Ἰταλία) ἀπεσπάσθη ἐλευθερῶς τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δὲ
πάπας Λέων Γ' στερηθεὶς τὸν θρόνον του ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τῶν
ἐθρῶν του, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸν διὰ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, πρὸς
ἀμοιβὴν τὸν ἐστεψεν αὐτοκράτορα Ῥωμαίων. Καὶ οὕτως ἡ Δύσις
ἶδε πάλιν νέον Αὐτοκράτορα.

Ἀποθανόντος τοῦ Λέοντος (780) διαδέχεται τὸν
θρόνον ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Γ' ὁ Περ-
φυρογέννητος, ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς

του Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ἥτις καὶ ὑπερνεκίησασα ἀ-
πάσας τὰς δυσκολίας εἰσήγαγε πάλιν τὴν προσκύνη-
σιν τῶν εἰκόνων. Ὁ Κωνσταντῖνος φθάσας εἰς ἡλι-
κίαν, καὶ βλέπων τὴν μητέρα του διοικοῦσαν μόνην,
τὴν κατεβίβασε τοῦ θρόνου. Ἀλλ' αὕτη ἀναλαβοῦσα
δυνάμεις, καὶ τυφλώσασα αὐτὸν διὰ νὰ τον κατα-
στήσῃ ἀνάξιον τοῦ θρόνου, ἀνέλαβε πάλιν τὴν βασι-
λείαν.

Ἐπὶ τοῦ Περφυρογεννήτου Κωνσταντῖνου ΣΤ' ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ
τῆς μητρὸς του συνεκροτήθη ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμένηκη Σύνοδος ἐν Νι-
καίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων.

Τὴν Εἰρήνην διώξας διαδέχεται (802) τὸν θρόνον
Νικηφόρος ὁ Πατρικίος φανείς καταγῶγιον
πάσης κακίας, καὶ τὰ ἀνήκουστα προξένησας εἰς τοὺς
ὑπηκόους του.

Τοῦτον διαδέχεται ὁ υἱὸς του Σταυράκιος,
καὶ τοῦτον μετ' ὀλίγου μηνῶν Μιχαὴλ Α' ὁ Ραγγα-
βὲς (811), καὶ τοῦτον Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος (813)
ὅστις καὶ πλανηθεὶς ὑπὸ τινας, ἀνανέωσε τὴν εἰκο-
νομαχίαν.

Ὁ διάδοχος τοῦ Λέοντος Ε' Μιχαὴλ ὁ Τραυ-
λὸς (820), ἦτον ἀνὴρ κακόδοξος καὶ διόλου ἄθη-
σκος, ὃς τις καὶ ἐφέρθη σκληρῶς κατὰ τῶν Χριστι-
ανῶν, βιάζων αὐτοὺς νὰ περιτέμνωται, καὶ νὰ νη-
στεύωσι τὰ σάββατα, καὶ καταγελῶν τὴν μέλλουσαν
ἀνάστασιν κτλ. — Ὁ υἱὸς του Θεόφιλος (829) ἦτον
ἀνὴρ ἐκ τοῦ ἐναντίου δίκαιος, πλὴν ἐφέρθη σκληρό-
τατα κατὰ τῶν προσκυνούντων τὰς εἰκόνας.

Τὸν Θεόφιλον διαδέχεται (842) ὁ υἱὸς του Μι-
χαὴλ ἐπιτροπευόμενος διὰ τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν
ὑπὸ τῆς μητρὸς του Θεοδώρας, ἥτις καὶ ἔπαυσε πάλιν
τὴν εἰκονομαχίαν.

Τὴν Μιχαὴλ διαδέχεται Βασίλειος ὁ Μοκεδών
(867) ἀξιόλογος αὐτοκράτωρ, ὃς τις καὶ νικήσας κατὰ
κράτος τοὺς Βουλγάρους, ἐπεμψεν εὐλαβεῖς ἱερεῖς διὰ
νὰ τοὺς τελειοποιήσωσιν εἰς τὴν νέαν αὐτῶν θρησκείαν,
τὴν Χριστιανικὴν. Τοῦτον δὲ διαδέχεται (886) ὁ
υἱὸς του Λέων ὁ Σοφός.

Ἐπὶ τοῦ Βασιλείου συνέβησαν οὐ μικραὶ ἐριδες χάριν τῶν Πα-
τριαρχῶν Φωτίου καὶ Ἰγνατίου, ἐφ' ὧν ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ τὸ
σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

ΜΥΘΟΣ.

Ὁ μικρὸς βάρταχος ἰδὼν τὸν παχύσωμον βοῦν,
τὸν ἐξήλεσε καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν ὁμοιάσῃ· ἐξετάθη
λοιπὸν καὶ ἐφρουσκώθη τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τὸ τέτυ-
τωμά του ἔσκασεν. — Ὁ κόσμος γέμει ἀπὸ ἀνθρώ-
πους οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὸν αὐτὸν νοῦν μὲ τὸν βάρτα-
χον. Ὁ ἰδιώτης θέλει νὰ ὁμοιωθῆ μὲ τοὺς ἄρχοντας,
ὁ τεγγίτης μὲ τοὺς μεγαλεμπόρους, καὶ ὁ μόλις τὰ
πρὸς ζῶαρκειαν ἐξοικονομῶν μὲ τοὺς βαθυπλοῦτους.

Εἶναι λοιπὸν παράδοξον ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ μας τέτυ-
τωμα πάσχομεν ὅτι ἔπαθε καὶ ὁ βάρταχος;